

ΓΙΩΡΓΟΣ ΚΟΥΤΣΟΥΚΟΣ

Μικρές αποστάσεις

Νουβέλα

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

1. Όνειρα	11
2. Θέατρο	13
3. Πολιτική	15
4. Μνήμη	17
5. Στατιστική	18
6. Ζήλια	20
7. Άγάπη	22
8. Δουλειά	24
9. Συμφωνίες	25
10. Πρόσκληση	27
11. Επίσκεψη	29
12. Αρχαίο μέλλον	31
13. Κάθοδος	33
14. ΜΙΚΡΟ ΒΑΡ	37
15. Ρευστότητα	40
16. Ξεκούραση	42
17. Γλώσσα	44
18. Άνοιξη	46
19. Αισιοδοξία	48
20. Συναντήσεις	50
21. Ξύπνημα	52
22. Επιρρήματα	53
23. Γεωμετρία	55
24. Βροχή	57
25. Μοίρα	59
26. Μοτίβο	61

27. Πάρτι	63
28. <i>Μαγεία</i>	67
29. Φωλιά	69
30. Τρέχοντας	72
31. Πέταγμα	74
32. <i>Έξορία</i>	76
33. Βύθιση	78
34. <i>Όνόματα</i>	81
35. <i>Έλλειψη</i>	83
36. <i>Μουσική</i>	86
37. <i>Άφήγηση</i>	88
38. <i>Ιούλιος 2015 / Μέρος πρώτο / Θρίαμβος</i>	91
39. <i>Ιούλιος 2015 / Μέρος δεύτερο / Χωρισμός</i>	93
40. <i>Πορεία</i>	96

Ἐπίσκεψη

Ἡ εἴσοδος τῆς πολυκατοικίας φανέρωνε ἐγκατάλειψη. Μαδημένο χαλί, ἓνα σωρὸ φυλλάδια πεταμένα κάτω ἀπὸ τὴν πόρτα, βρόμικοι τοῖχοι. Πῆρα τὸ ἀσανσέρ καὶ ἀνέβηκα στὸν πέμπτο. Ἄνοιξε τὴν πόρτα. Φοροῦσε ἓνα μαῦρο κολάν, ἄσπρα σπορτέξ κι ἓνα μπέζ πουλόβερ. Ἦταν πολὺ ὄμορφη.

«Καλημέρα», τῆς εἶπα.

«Καλησπέρα», μὲ διόρθωσε – εἶχε ἤδη πάει μία.

Χαμογελάσαμε καὶ οἱ δύο ἀμήχανα. Μπῆκα στὸ διαμέρισμα σκυφτός, προσπαθώντας νὰ καταγράψω μυρωδιές. Φρέσκο χρῶμα, ξύλο, καφές, τσιγάρο. Μὲ ξενάγησε στὸ σπίτι. Ὑπνοδωμάτιο μὲ κίτρινους τοίχους κι ἓνα διπλὸ κρεβάτι, κουζίνα μὲ παράθυρο στὸν φωταγωγό, σαλόνι ἀρκετὰ μεγάλο, φωτεινό, ποὺ ἔβγαζε στὸ μπαλκόνι. Στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ βρισκόταν ἓνα ὀγκῶδες ξύλινο τραπέζι μὲ ἄσορτι καρέκλες, χοντροκομμένο καὶ ἄσχημο. Βγήκαμε στὸ μπαλκόνι.

«Κι ἐδῶ τὸ πιὸ ὄμορφο κομμάτι τοῦ σπιτιοῦ», εἶπε, δείχνοντας μὲ τὸ χέρι τὴν ἀστική θέα ποὺ ἀπλωνόταν μπροστά μας: κεραῖες τηλεόρασης, πολυκατοικίες, ταρατσες καὶ στὸ βάθος βουνά.

Πῆρα μιὰ βαθιὰ ανάσα κοιτώντας τὸν ἀνοιχτὸ ὄριζοντα.

«Θὰ εἶναι ὠραῖα νὰ βλέπεις τὴ βροχὴ ἀπὸ δῶ πάνω· τίς ἀστραπές...» εἶπα μὲ μιὰ δόση ζήλιας.

Μπήκαμε μέσα, στὸ σαλόνι.

«Καφὲ θές; Ἔχω ἔτοιμο γαλλικό».

«Ναί, θὰ ἤθελα».

Πίνοντας τὸν καφέ, μοῦ εἶπε ὅτι αὐτὰ ἦταν τὰ ἐπιπλα τῆς ἡλικιωμένης ιδιοκτῆτριας, πού θὰ τῆς τὰ ἄφηνε, ἀν ἤθελε.

«Θέλει νὰ γλιτώσει τὰ μεταφορικά», ἀστειεύτηκα.

Σήκωσε τοὺς ὤμους.

«Τοὺς καναπέδες δὲν τοὺς θέλω, τὴν τραπεζαρία ὅμως θὰ τὴν κρατήσω».

«Τί θὰ κρατήσεις, λέει;» κάγχασα.

«Τὸ τραπέζι μὲ τίς καρέκλες», ἔκανε σοβαρή.

«Πλάκα μοῦ κάνεις», ἐπέμεινα, θιγμένος γιὰ ἓναν περίεργο λόγο.

Μοῦ ἐξήγησε, πειστωμένη, ὅτι τῆς ἄρεσαν καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὰ κρατοῦσε.

Προσπάθησα νὰ τὴ μεταπείσω, λὲς καὶ θὰ ζοῦσα σ' ἐκεῖνο τὸ σπίτι. Μάταια. Ἐφυγα ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἀφήνοντας τὸν καφέ μου μισοτελειωμένο πάνω στὸ τραπέζι πού τῆς ἄρεσε.

Ἄρχαῖο μέλλον

Κατεβαίνοντας τὴν Ἀρδηττοῦ, στὰ φανάρια ἀπ' ὅπου ξεκινοῦν ἡ Βουλιαγμένης καὶ ἡ Καλλιρρόης, ὑπάρχει ἓνας μεγάλος βράχος. Εἶναι ὅ,τι ἔχει ἀπομείνει ἀπὸ τὸ ἀρχαῖο ἱερὸ τοῦ Πανός. Κατηφορίζω τὸ δρομάκι δεξιά. Μιὰ πινακίδα πληροφορεῖ τὸν ἐπισκέπτη γιὰ τὴν ὑπαρξὴ ἀνάγλυφης παράστασης τοῦ θεοῦ πάνω στὸν βράχο. Προσπαθῶ νὰ τὴν ἐντοπίσω. Ὁ χρόνος ὅμως ἔχει λειάνει τὴν πέτρα καὶ ἡ μορφή τοῦ θεοῦ διακρίνεται μὲ δυσκολία. Πάω μερικὰ βήματα πίσω γιὰ νὰ ἀγκαλιάσει τὸ μάτι ὅλο τὸν βράχο. Ἐντοπίζω πρῶτα τὰ πόδια. Μετὰ τὸ σῶμα, τὰ χέρια καὶ στὸ τέλος τὸ κεφάλι μὲ τὰ κέρατα. Αἰσθάνομαι χαρά, λὲς καὶ ἀνακαλύπτω πρόσωπο ἀγαπημένο μέσα στὸ ἀνώνυμο πλῆθος. Πάνω ἀπὸ τὸν βράχο, στὴν Ἀρδηττοῦ, τὰ αὐτοκίνητα καὶ οἱ μηχανὲς μουγκρίζουν ἀσεβῶς.

Κοιτάζω ξανὰ τὴ λαξευμένη ἐπιφάνεια. Ὁ θεὸς ἔχει χαθεῖ. Πρέπει νὰ κοιτάξεις τὸν βράχο μὲ συγκέντρωση καὶ προσοχή γιὰ νὰ ἐπανεμφανιστεῖ ἡ ἀρχαία μορφή. Ὅπως πρέπει νὰ κοιτάξεις μὲ προσοχή καὶ τὸ πρόσωπο ἐνὸς ἐνγλίκου, μέχρι νὰ ἀναδυθεῖ, μέσω μιᾶς χρονικῆς ἄνωξης, ἡ μορφή τοῦ παιδιοῦ ποῦ ὑπῆρξε κάποτε.

Περιμένω στὸ φανάρι γιὰ νὰ περάσω ἀπέναντι στὴ Βουλιαγμένης. Τὸ πρόσωπό μου καθρεφτίζεται στὸ κλειστὸ τζάμι ἐνὸς αὐτοκινήτου. Ἀμέσως πιάνω δουλειά. Ἀφαιρῶ τὶς ρυτίδες, λεπταίνω τὴ χοντρὴ μύτη, λειαίνω τὰ μάγουλα, καθαρίζω τὴ θαμπάδα ἀπὸ τὸ βλέμμα. Τὰ κέρατα δὲν τὰ πειράζω, εἶναι μιὰ χαρά.

Αἰσθάνομαι νέος καὶ δυνατός. Αἰσιόδοξος.

Σὲ λίγες χιλιάδες χρόνια θὰ συναντήσω τὴν Κλεονίκη.

Πάρτι

«Γιορτάζει η Καίτη την Παρασκευή. Έχει γενέθλια και θα κάνει πάρτι στο σπίτι της. Κανονικό πάρτι», μου είπε.

«Γίνονται ακόμη πάρτι σε σπίτια;» ζήτησα.

«Αν θές, πάμε μαζί».

Δέν τὸ ἔπαιξα δύσκολος καὶ ὑποσχέθηκα νὰ φέρω ἐγὼ τὸ ποτό.

Τὸ διαμέρισμα τῆς φίλης της ἦταν πάνω ἀπὸ τὴν Πλατεία Βαρνάβα, σ' ἓνα στενὸ δρομάκι. Ρετιρέ. Ἡ μουσικὴ ἀκουγόταν μέχρι κάτω στὸν δρόμο καὶ χρειάστηκε νὰ πατήσουμε τὸ κουδούνι καμιά δεκαριά φορές μέχρι νὰ μᾶς ἀνοίξουν.

Μέσα στὸ διαμέρισμα γινόταν χαμός. Φωτορυθμικά, καπνὸς ἀπὸ τσιγάρα καὶ ἰδρωμένες φάτσες. Σπρώξαμε πολὺ κόσμο μέχρι νὰ φτάσουμε στὸ σαλόνι. Μπροστὰ ἢ Κλεονίκη καὶ πίσω ἐγώ. Ἀπὸ τὰ ἠγεῖα ἀκουγόταν τὸ «Somebody put something in my drink».

«Ποῦ τὸ θυμήθηκαν, ρε σύ;» φώναξα στὸ αὐτὶ τῆς Κλεονίκης καὶ τὴ χούφτωσα.

Χοροπήδησε ἐνθουσιασμένη. Εἶχε ἐντοπίσει τὴν Καίτη. Εἶπα κι ἐγὼ ἓνα «Χρόνια πολλά» καὶ κατευθύνθηκα πρὸς τὴν κουζίνα.

Ἐκεῖ τὸ στριμωξίδι συνεχιζόταν. Σφήνωσα ἀνάμεσα σὲ τρεῖς σαραντάρηδες καὶ ἔπιασα μὲ τὸ δεξιὸ χέρι ἓνα μπουκάλι οὐίσκι καὶ δυὸ πλαστικὰ ποτήρια. Τὰ γέμισα μέχρι τὴ μέση καὶ ἄφησα τὸ μπουκάλι πίσω στὸ τραπέζι. Παγάκια δὲν βρῆκα. Μόνο κόκα κόλα. Ὁ γυρισμὸς στὸ σαλόνι πρέπει νὰ μοῦ πῆρε κάνα πεντάλεπτο.

«Ἐλα, ποῦ ἦσουν;» μὲ ρώτησε ἡ Κλεονίκη κουνώντας τοὺς ὤμους της στὸν ρυθμὸ τῆς μουσικῆς.

Τῆς ἔδωσα τὸ ἓνα ποτήρι.

«Ὡραῖο σπίτι», τῆς εἶπα.

«Καὶ ποῦ νὰ δεῖς καὶ τὸ μπαλκόνι».

«Ἐλα, πᾶμε», πρότεινα.

Δὲν προλάβσαμε νὰ κάνουμε δυὸ βήματα καὶ τὴν ἀγκάλιασε ἓνας ψηλός. Φιλιὰ καὶ χαρές.

Μιὰ καινούργια φουρνιὰ καλεσμένων μ' ἔσπρωξε μακριὰ της σὰν ρεῦμα ποῦ παρασύρει κολυμβητή. Βρέθηκα στὴν ἄκρη τοῦ σαλονιοῦ μὲ τὴν πλάτη ἀκουμπισμένη στὸν τοῖχο νὰ παρακολουθῶ τὸν κόσμο, ποῦ ἔπινε καὶ χόρευε.

«Πέτρο;» ἀντήχησε μιὰ φωνὴ στ' αὐτί μου.

«Ἐλα, ρε σύ», εἶπα, ἀναγνωρίζοντας ἓναν παλιὸ συμμαθητὴ ἀπὸ τὸ λύκειο.

«Ποῦ εἶσαι; Τί κάνεις;» μὲ ρώτησε.

«Μιὰ χαρά», σήκωσα τοὺς ὤμους. «Ἐσύ;»

Μοῦ ἀφηγήθηκε τὴ ζωὴ του ἀπὸ τὸ σχολεῖο μέχρι ἐκείνη τὴ μέρα. Τὰ χώρεσε ὅλα μέσα σὲ τρεῖς προτάσεις.

«Ἐμένα θὰ μοῦ ἀρκοῦσε καὶ μία», σκέφτηκα.

«Πᾶμε νὰ βάλουμε ποτό;» μοῦ ἔδειξε πρὸς τὴν κατεύθυνση τῆς κουζίνας.

Τοῦ ἔδειξα τὸ μισογεμάτο ποτήρι ποὺ κρατοῦσα.

«Τὰ λέμε σὲ λίγο», μὲ χτύπησε στὴν πλάτη.

Ἡ μουσικὴ εἶχε δυναμώσει. Σκέφτηκα ὅτι δὲν ὑπῆρχε περίπτωση νὰ μὴν καλέσουν οἱ γείτονες τὴν ἀστυνομία κι ἔψαξα μὲ τὸ βλέμμα τὴν Κλεονίκη. Ὁ ψηλὸς εἶχε φύγει, ἀλλὰ τώρα τὴν εἶχαν περικυκλώσει κάτι ἄλλοι τύποι κι ἐκείνη τοὺς μίλαγε, πότε στὸν ἕναν καὶ πότε στὸν ἄλλο, καὶ γέλαγε. Γέλαγε συνέχεια, μαγνητίζοντας τὴν ἀντρικὴ παρέα. Ἦπια δυὸ μεγάλες γουλιές ἀπ' τὸ ποτό μου καὶ βγῆκα στὴ βεράντα νὰ πάρω ἀέρα.

«Παγκρατᾶρα, ἔ;»

Ἦταν ὁ παλιὸς μου συμμαθητής. Κούνησα τὸ κεφάλι καταφατικὰ μὲ τὸ βλέμμα καρφωμένο στὴν τσιμεντένια θέα.

«Πῶς πέρασαν τὰ χρόνια...» ἔκανε ἀνάβοντας τσιγάρο.

Γύρισα καὶ τὸν κοίταξα. Εἶχε χοντρύνει ἀρκετὰ καὶ τὰ μαλλιά του εἶχαν ἀραιώσει στοὺς κροτάφους. Θυμήθηκα τὴ δική μου καράφλα, ποὺ εἶχε ἀρχίσει νὰ σχηματίζεται στὴν κορυφὴ τοῦ κεφαλιοῦ.

«Τὴν Ἑλλη τὴ βλέπεις καθόλου;» τὸν ρώτησα – ἦταν τὸ κορίτσι του στὸ σχολεῖο.

«Λέμε στὸ Facebook κάνα γειά», εἶπε κι ἀμέσως συμπλήρωσε χαμηλόφωνα: «Οὔτε νὰ χαθεῖς δὲν μπορεῖς πιά».

Ένα μουρμουρητό ξεκίνησε από τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ διαμερίσματος καὶ ἐπεκτάθηκε στὸ μπαλκόνι. Ἡ Κλεονίκη ἐμφανίστηκε ξαφνικὰ μπροστά μου.

«Τί συμβαίνει;» τὴ ρώτησα.

«Τέλειωσαν τὰ ποτά», ἀπάντησε.

«Οὔτε γιὰ τὰ ποτὰ δὲν ὑπῆρχε σχέδιο», μούγκρισε ὁ συμμαθητὴς καὶ ἀπομακρύνθηκε.

«Καὶ τώρα;»

«Τώρα εἶναι ὥρα γιὰ χορό», μὲ τράβηξε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ μπήκαμε στὸ σαλόνι.

Χορέψαμε ξέφρενα γιὰ μερικὰ λεπτά καὶ μετὰ, ὅταν ἔπαιξε ἓνα ἀπαλὸ κομμάτι, τὴν ἀγκάλιασα κι ἀρχίσαμε νὰ λικνιζόμαστε ἀργά.

«Μὴ μ' ἀφήσεις ποτὲ νὰ σ' ἀφήσω», ψιθύρισα στὸ αὐτί της.

Ἔκλεισα τὰ μάτια.

«Οἱ μεγαλύτερες προδοσίες δὲν ἔχουν προδότες», μοῦ εἶπε.

Ὁ κόσμος εἶχε ἀρχίσει νὰ φεύγει. Εἶχαμε μείνει νὰ χορεύουμε οἱ δύο μας στὴ μέση τοῦ σαλονιοῦ. Στὴ μέση τῶν ἀποχαιρετισμῶν.

Μαγεία

11 Γενάρη 2021, ὄχτῶ τὸ ἀπόγευμα. Ἀθήνα, ἀνύπαρκτη πόλη. Στέλνω sms μὲ τὸν κωδικὸ 6 καὶ βγαίνω ἀπὸ τὸ σπίτι. Στὴν Εὐτυχίδου περπατῶ στὸ πεζοδρόμιο ἀπὸ τὴν πλευρὰ τοῦ ἄλσους. Λίγα ἀμάξια καὶ ἀκόμα λιγότεροι πεζοί. Ἐνα σκυλὶ γαβγίζει. Φτάνω στὴν Ὑμηττοῦ καὶ τὴν ἀνεβαίνω μὲ κατεύθυνση πρὸς τὴν Καισαριανή. Γωνία Ὑμηττοῦ μὲ τὸν πεζόδρομο τῆς Τιμοθέου κοντοστέκομαι. Ἐνας ἄντρας ἀπροσδιόριστος ἡλικίας χωρὶς μάσκα, μὲ λιωμένα ροῦχα κι ἓνα παπούτσι στέκεται ὄρθιος καὶ ἀπευθύνει στοὺς περαστικούς τὴν ἴδια πάντα ἐρώτηση:

«Ἐέρετε τί θὰ συμβεῖ ἂν κλείσω τώρα τὰ μάτια;».

Οἱ περισσότεροι στρέφουν πρὸς τὴν ἄλλη μεριὰ τὸ πρόσωπό τους. Δυὸ κορίτσια χασκογελᾶνε, ἓνας γεροδεμένος σαραντάρης τὸν στραβοκοιτάει, μιὰ μητέρα μὲ μωρὸ σὲ καρότσι σκύβει τὸ κεφάλι καὶ ταχύνει τὸ βῆμα της.

«Ἐέρετε τί θὰ συμβεῖ ἂν κλείσω τώρα τὰ μάτια;» ἐπαναλαμβάνει.

Ἐνας ἡλικιωμένος στέκεται μπροστά του καὶ τοῦ λέει κοροϊδευτικά:

«Τί θὰ συμβεῖ;».

Ὁ μονοσάνδαλος τὸν κοιτάζει ἀνέκφραστος.

«Πούφ!» κάνει καὶ σηκώνει ψηλὰ τὰ χέρια, μὲ τὴ μίᾳ παλάμη νὰ κοιτᾷ τὴν ἄλλη. «Θὰ ἐξαφανιστοῦνε ὅλα».

Ὁ ἡλικιωμένος κουνάει πάνω κάτω τὸ κεφάλι καὶ φεύγει. Φεύγω κι ἐγώ. Στὴ Φορμίωνος στρίβω ἀριστερά. Ἐνα λεωφορεῖο περνάει δίπλα μου μουγκρίζοντας. Καὶ μετὰ ἡσυχία. Μένω γιὰ μιὰ στιγμή ἀκίνητος. Κανένας περαστικός, κανένα ἀμάξι.

«Τὰ καταφέρνω καὶ χωρὶς νὰ κλείνω τὰ μάτια», σκέφτομαι καὶ συνεχίζω τὸ περπάτημα.

Φωλιά

‘Ο Ίούνης εἶχε ἀρχίσει νὰ ξεδιπλώνει τὶς μεγάλες του μέρες. Ἐνιωθα πιά ξεκάθαρα ὅτι, ὅσο πιὸ βαθιὰ πήγαινα μέσα μου, τόσο πιὸ πολὺ ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὸν ἑαυτό μου καὶ πλησίαζα τὴν Κλεονίκη. Φοβόμουν ὅμως νὰ τῆς τὸ πῶ κι ἔτσι ἀπομακρυνόμουν ἀπὸ τὴν Κλεονίκη καὶ πλησίαζα πάλι τὸν ἑαυτό μου. Ἦταν ἓνα ἐσωτερικὸ πίνγκ πόνγκ μὲ ἀβέβαιη ἀκόμη ἐκβαση. Ἐπικρατοῦσε αὐτὴ ἡ μαγικὴ αἴσθησις ὅτι ὅλα μποροῦν νὰ συμβοῦν, σὰν νὰ ζούσαμε μιὰ δεύτερη ἐφηβικὴ ἡλικία. Βουτηγμένοι ταυτόχρονα στὴν πιὸ μεγάλη ἀγωνία.

«Τί σοῦ ἀρέσει περισσότερο σ’ αὐτὴ τὴν πόλη;» τὴ ρώτησα.

Ἦμασταν σκαρφαλωμένοι σ’ ἓναν βράχο στὸν Ἄρδηττὸ καὶ χαζεύαμε τὴν Ἀθήνα. Ντάλα μεσημέρι, μὲ τὸν ἥλιο νὰ μᾶς ζαλίζει.

«Οἱ θερμοσίφωνές της», μοῦ ἀπάντησε.

«Οἱ θερμοσίφωνες;» γέλασα.

«Εἶναι τὰ ἀστέρια τῆς μέρας», εἶπε καὶ μοῦ ἔδειξε μὲ τὸ δάχτυλο τὸ λαμπύρισμά τους.

«Ἐσένα; Τί σοῦ ἀρέσει;» ἦταν ἡ σειρά της νὰ ρωτήσει.

«Δὲν ξέρω ἂν μ' ἀρέσει κάτι», σήκωσα τοὺς ὤμους.

Μιὰ παρέα νέων παιδιῶν, ὄχι πάνω ἀπὸ εἴκοσι χρονῶν, ἤρθε καὶ κάθισε δίπλα μας, μὲ μπίρες καὶ τσιγάρα. Μιλοῦσαν δυνατά, ἀπορροφημένα ἀπὸ τὶς κουβέντες καὶ τ' ἀστεῖα τους. Οὔτε ὁ Ἀρδηττὸς ὑπῆρχε οὔτε ἡ πόλη οὔτε ἐμεῖς δίπλα τους. Φώναζαν, ἀλληλοπειράζονταν, σπρώχνονταν μεταξὺ τους. Τὰ κορίτσια ξεκίνησαν νὰ ψευτοτραγουδοῦν καὶ τὰ ἀγόρια γελοῦσαν δυνατά.

«Θές νὰ φύγουμε;» πρότεινα.

«Μιὰ χαρὰ εἴμαστε», εἶπε.

Κι ἔτσι κάτσαμε. Καὶ μάθαμε γιὰ τὴν Ἀλίκη, ποὺ ἀγαποῦσε τὸν Ἰάσονα, καὶ γιὰ τὸν Κώστα, ποὺ ἡ μητέρα του ἔκανε γιόγκα. Ὁ Βασίλης ἤθελε νὰ ἀνοίξει δική του καφετέρια καὶ ἓνα ἄλλο ἀγόρι τοῦ εἶπε ὅτι ἦταν μαλακία, πὼς ὅλος ὁ κόσμος καφετέριες ἀνοίγε. Ὁ Βασίλης συμφώνησε, ἀλλὰ ἡ δικιά του, εἶπε, θὰ εἶχε τεράστιες ὀθόνες καὶ τὶς πιὸ ὄμορφες γκαρσόνες. Ἐνα ἀδυνατούλιχο κορίτσι ἀναστέναξε γιὰ τὴν ἐξεταστικὴ ποὺ εἶχε ξεκινήσει καὶ κάτι εἶπε γιὰ τὶς καλοκαιρινὲς διακοπές. Ἀμέσως ἡ κουβέντα γύρισε στὰ νησιά καὶ στὶς παραλίες. Ὅλοι εἶχαν κάτι νὰ ποῦν, καὶ μάλιστα ταυτόχρονα. Μάθαμε γιὰ μέρη τέλεια γιὰ ἐλεύθερο κάμπινγκ, γιὰ μπαράκια σὲ κυκλαδίτικες χῶρες, γιὰ νερὰ καταπράσινα καὶ γιὰ ταβέρνες δίπλα στὸ κύμα.

Τὰ λόγια τῶν παιδιῶν πετοῦσαν σὰν πουλιὰ καὶ ἔπλεθαν μὲ ὑπομονὴ τὴ σιωπὴ μας. Προτάσεις, λέξεις καὶ γράμματα ἔπλεκαν τὰ δάχτυλα τῶν χεριῶν μας σχημα-

τίζοντας τή φωλιά τοῦ ἀνείπωτου. Ὁ ἥλιος ἔδυσε καί ἡ
παρέα ἔφυγε. Ἐπειτα ἀπό λίγο κατηγορίσαμε τὸν βρά-
χο κι ἐμεῖς, προσέχοντας μὴ στραβοπατήσουμε.

Τὸ σκοτάδι εἶχε ἀρχίσει ν' ἀπλώνεται γύρω μας.